

BOŽÍ TÝPEK

© PRESS

PASTORAL BROTHERS

BOŽÍ TÝPEK

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakub Helebrant, Karel Müller
PASTORAL BROTHERS – BOŽÍ TÝPEK – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PASTORAL BROTHERS

BOŽÍ TÝPEK

Jakub Helebrant, Karel Müller

 PRESS

Text © Jakub Helebrant, 2024; © Karel Müller, 2024
Illustrations © Jakub Tomašík, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5460-1
ISBN e-knihy 978-80-264-5423-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-5518-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-5519-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Je asi jen málo postav v dějinách, které jsou předmětem takového zájmu jako osoba Ježíše zvaného Kristus: na jedné straně je tu náboženská úcta a s ní spojené vyobrazování – ať už v umění, anebo jen v náboženských myslích jednotlivců, jsou tu oficiální dogmata, která chtějí normativně předepsat, kdo to Ježíš byl a jak v něj věřit, pak tu je samozřejmě Bible se svými rozmanitými příběhy, v nichž se jen těžko odlišuje mezi prvky historickými, literárními a legendárními, a pak taky naše moderní racionalita a věda, která do toho všeho šťourá kritickým rozumem, srovnává poznatky, vykopává archeologické nálezy a usuzuje z toho, co asi tak bylo a nebylo možné a skutečné.

Za těch 2000 let se na postavu Ježíše nabalilo opravdu hodně věcí, představ, věr i pověr. Jedny fascinuje jeho božská aura, jiní oceňují naopak jeho lidskost, poselství lásky a odvalu zadat si i s těmi, které tehdejší společnost vytlačovala na okraj či za něj. Jeden aby se v tom vyznal: byl to opravdu ten štíhlý, vousatý týpek s mikádem, tak trochu modrooký Švéd, jak jsme zvyklí ho vídat na různých vyobrazeních, anebo spíš tmavší, papulatější a kudrnatý chlapík, což by víc odpovídalo tehdejšímu vzezření normálního Izraelce? A je vůbec dovoleno o něm takhle přemýšlet?

Karel s Jakubem naštěstí rázně ukazují, že žádná otázka není a neměla by být zakázaná. A to je dobře. Ježíšova svatost spočívá v něčem jiném, než že by některé otázky byly tabu, protože by se ho (anebo někoho jiného?) snad mohly dotknout. Náš problém při pohledu na Ježíše je spíš v tom, že na mnoho otázek jednoznačné odpovědi nemáme. Nemáme tolik jasných a historicky pevných vstupních informací, abychom dokázali o Ježíšovi říct s jistotou všechno, co bychom rádi věděli. Na druhou stranu leccos říct dokážeme.

Proto tady přichází ke slovu – vedle odvahy ptát se na cokoli – druhá důležitá věc, kterou se Jakub s Karlem vyznačují, a to je jejich vzdělání. Své odpovědi nepíší podle svých pocitů či zbožnosti, ale jako vystudovaní teologové dobře vědí, co ještě říct lze a co už ne; co je pravděpodobné a můžeme si to troufnout, a co je nepodložené a zůstává pouze spekulací. Svým specifickým způsobem tak kombinují všechno potřebné k tomu, aby tu změl křesťanské nauky, lidových obrazů, zbožných přání, tužeb, historických nánosů i skutečností poučeně rozpletlí – a ještě k tomu tak, aby to bylo i dnes free, cool a in.

Přeju knížce, aby si našla své čtenáře a dokázala jim zprostředkovat dobrý dojem z toho Božího týpka, který sám byl slušně free, cool a in. Prostě frikulín.

Petr Gallus

*český evangelický teolog, farář Českobratrské církve evangelické, vyučující na
Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy*

Obsah

Začátek

Ježíšovi tátové	7	Ježíšovy zázraky	129
Musím věřit úplně všemu?	9	Mohl být Ježíš mimozemšťan?	135
Ježíšova máma	15	Ježíšovi démoni	141
Co kdyby se Ježíš nenarodil?	21	Byl Ježíš zaklínač?	145
Ježíš teenager	26	Ježíšovi pacienti	149
Co kdyby byl Ježíš úplně	33	Co kdyby Ježíšovi došla mana?	153
normální puberták?	37	Ježíšovy nadávky	157
Ježíš a satan	43	Dokázal se Ježíš naštvat?	159
Co kdyby Ježíš na poušti vyhořel?	47		

Prostředek

Ježíšovo štěstíčko	55	Konec	165
Byl Ježíš šťastný?	57	Ježíšův soud	167
Ježíšovi učedníci	62	Proč se nehájil?	171
What Would Jesus Do?	67	Ježíšova poprava	177
Ježíšovy ženy	74	Mělo to smysl?	181
Co kdyby byl Ježíš Ježíška?	81	Do nekonečna a ještě dál	189
Ježíšovy modlitby	88	Ježíšovo vzkříšení	191
Co by Ježíš řešil na terapii?	95	Kadil vzkříšený Ježíš?	195
Ježíšovy výlety	101	Ježíšovi apoštolové	201
Měl by Ježíš motorku?	107	Je církev divnější než Sokol?	205
Ježíšova podobenství	111	Ježíšovo evangelium	211
Harry Potter jako Boží slovo?	115	Proč si Ježíš nezašpinil ruce?	216
	122	Ježíšovy tituly	221
		Mystické setkání s Ježíšem. No a co?	224
		Závěr	229

Čus Kristus,

držíte v ruce knihu, kde je na obálce vousatá Marie, tak předpokládáme, že unesete vše, co vás zde čeká. Jak už napovídá název, tahle kniha je o tom úplně nejvíc nejlepším Božím týpkovi, který se prochází Biblií. Možná, že jste ho už někde viděli. Má hodně svých soch po celé republice a slibuje, že bude líp. Na Vánoce vám nosí dárky.

My ho známe jako Ježíše z Nazareta. Asi jste to jméno poprvé slyšeli, když vaši mámě něco spadlo na zem a zařvala Ježíšikriste. A my jsme se rozhodli jeho příběh převyprávět lidem, jako jsme byli a stále pořád trochu jsme my dva – pochybujícím, drzým, hloubavým a veselým.

Jdeme na to dvěma způsoby. Jakub se originálně zamýšlí nad příběhy o Ježíši z evangelií a jejich širším kontextem. Všimli jste si, že Ježíš někdy mluvil sprostě a že Satana utřel na tři doby a že se nechal vydržovat bohatými paničkami?

Karel naprosto svobodně pouští uzdu fantazii a vede rozhovor se svým kacířským já, ve kterém se objeví otázky jako: Co kdyby Ježíš byl mimozemšťan, nebo dokonce žena? Co kdyby se vůbec nenarodil? Proč se na Golgotě neproměnil v tyranosaura a nesežral tam všechny Římany?

Přejeme vám do čtení otevřenou mysl a dobré srdce, protože takhle jsme tuhle knihu sami psali. Se stížnostmi se obraťte na vašeho nejbližšího faráře a farářku anebo nám napište na našich sociálních sítích.

Jakub a Karel

Začátek

Na počátku
Ježíšova života
byl otec.

Který?

Ježíšovi tátové

Teda dva otcové. Zlí jazykové a Wikipedie dokonce tvrdí, že tři. Znáte to pořekadlo „matka jistá, otec nejistý“? Tak křesťané tvrdí, že Ježíš měl zcela určitě táty dva. Toho třetího necháme být, protože se jedná o legendární pomluvu. Jakože Ježíšovu mámu znásilnil římský voják jménem Panthéra a to panenské početí je pouze její výmluva, aby si ji její snoubenec vzal a ona nemusela žít v hanbě. Blablalba a teď pojďme ke smysluplnější teologii.

Prvním z Ježíšových otců je starozákonní Bůh-Stvořitel; Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův; El Šaddaj (Bůh mocný), Jsem, který jsem; ten, který vyvedl Izrael u egyptského otroctví; Bůh, který pomazal Davida za krále; Bůh proroků, skrze něž zaslíbil mesiáše, který na sebe vezme všechny nemoci lidí a přivede všechny národy na Sión – chrámovou horu, kde sídlí Boží Duch –, aby se Bohu poklonili; Bůh, který pošle mesiáše, jenž bude zástupně trpět za lidi, zemře, ale smrt ho nebude mít v moci. Tento Bůh je Ježíšovým Otcem. Moc se vám omlouvám, že jsem to takhle zdlouhavě vypsál. Považuji to za nutné, protože na jednu stranu se nás už několik lidí zeptalo, který Bůh je tím Ježíšovým otcem. Bohů je přece mnoho. A na druhou stranu se nás ptali, zda bychom se nemohli vykašlat na Starý zákon a číst jenom Nový. Odpověď zní, že Ježíšovým Otcem je Bůh Starého zákona, tudíž se bez něj neobejdeme. Bez něj by Nový zákon a cokoliv, co Ježíš říkal a dělal, vůbec nedávalo smysl.

Ježíšovým Otcem je Hospodin, který Ježíše počal svým Duchem s dívkou jménem Marie. Tuhle informaci se dozvídáme jak v Matoušově, tak v Lukášově evangeliu a tak trochu i u Jana. V Markově evangeliu Ježíšovo početí i narození, neboli vánoční příběh, úplně chybí. Je to tím, že pro Marka začíná evangelium

počátkem Ježíšovy kazatelské činnosti, resp. křtem a povoláním svých učedníků. Matouš jde o něco dál. Pro něj evangelium začíná už u Abrahama – prvního věřícího člověka, jemuž Bůh slíbil, že skrze něho vzejde potomek, který se stane požehnáním pro celý svět. Matouš své evangelium psal pro židovské čtenáře, a aby jim potvrdil spojení mezi Ježíšem a Abrahamem, napsal příběh Ježíšova narození, které začíná jeho rodokmenem sahajícím až k Abrahamovi a pokračuje vyprávěním, co téměř kopíruje starozákonní příběh Izraele. Jako Bůh komunikoval se starozákonním Josefem skrze sny, tak komunikuje i s Josefem, snoubencem Marie. Prorok Izajáš prorokoval o panně, která počne a porodí syna, proto je Marie panna. Mojžíš v Egyptě čelil vraždění malých chlapců a přežil, proto Ježíš čelí Herodovu vraždění nevinátek a přežije. Izrael v době ohrožení sestoupil do Egypta a pak na Boží pokyn vystoupil do zaslíbené země, tak Ježíšek utíká do Egypta před běsněním vojáků a vrací se na Boží pokyn zpět. Smyslem bylo židovskému čtenáři sdělit, že na Ježíšovi se naplnila Boží zaslíbení ze Starého zákona.

Lukáš šel ještě o něco dál. Jeho evangelium též obsahuje Ježíšův rodokmen, ten ovšem sahá až k Adamovi. Pro něj evangelium začíná už stvořením člověka. Bůh chtěl mít s člověkem pozitivní vztah založený na důvěře, což se kvůli lidskému hříchu moc nedařilo. Narozením Ježíška přichází změna. Od teď dobrý a důvěryhodný vztah k Bohu může mít úplně každý člověk na světě, protože Adam je praotcem nejen Izraele, ale všech lidí. Lukáš psal své evangelium pro křesťany, kteří byli původně pohané. Proto je zde zmíněn císař Augustus a místodržící Quirinius, za jejichž vlády se narození Ježíše odehrálo. Jinými slovy, Ježíš je spasitel nejen pro Židy, ale i pro Římany, resp. pro všechny národy.

No a Jan jde úplně nejdál. Pro něj evangelium začíná ještě před stvořením světa. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh.“ (Jan 1,1) Evangelista Jan měl totiž poněkud náročnější čtenáře. Psal své evangelium tehdejšími filozofům. Filozofové Janovy doby přemýšleli o vzniku a fungování vesmíru. Ve svém filozofování přišli na to, že vesmír vznikl a funguje na

základě jednoho principu, jemuž říkali Logos. Je to princip, který sjednocuje všechno se vším, dává všemu ve vesmíru smysl, je to i princip života, moudrosti a všeho rozumu, krásy a pravdy všech věcí. No a filozofové se snažili tento Logos pochopit, porozumět mu. Logos se dá do češtiny přeložit jako Slovo. Proto Jan píše, že na počátku bylo Slovo (Logos), to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. Z tohoto Slova vznikl vesmír, život a všechno, co je. A tohle Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Tím Jan myslí Ježíše. Boží Logos se stal konkrétním člověkem: Ježíšem. Tudíž, milí filozofové, pokud chcete pochopit Logos, snažte se pochopit Ježíše z Nazareta.

Vánoční příběhy mají pro člověka 21. století jednu vadu a tou je historičnost. Prolog Janova evangelia je totálně ahistorický, jelikož se jedná o filozofický traktát. A Matoušovo a Lukášovo evangelium se natolik rozchází ve svém vyprávění, že se o událostech Ježíšova narození vůbec nedá mluvit jako o historii. Pokud je pravdivé Matoušovo evangelium, tak se Ježíš narodil někdy v letech 7–4 před naším letopočtem, protože v roce 4 př. n. l. zemřel Herodes Veliký a v roce 7 př. n. l. se na nebi mohl objevit úkaz, který lze považovat za hvězdu, za níž putovali mudrci z Východu. Pokud má pravdu Lukáš, tak se Ježíš narodil za vlády císaře Augusta, kdy provincii Sýrie spravoval Quirinius, což bylo v letech 6–9 našeho letopočtu. Z historického úhlu pohledu oba pravdu mít nemohou. Navíc Matouš vypráví o andělovi, který komunikuje s Josefem, o hvězdě, mudrcích z Východu, vraždění nevinátek (k němuž zřejmě nedošlo), narození v domě. Lukáš vypráví o andělovi, který komunikuje s Marií, o sčítání lidu, o pastýřích, o narození v chlévku. Opět, oba pravdu mít nemohou. Ale to neznamená, že jsme úplně bezradní. Pokud na Ježíšovo narození chceme jít historicky, musíme jít po styčných bodech. Marie, Josef, Ježíšek, Betlém – **Ježíš** se podle evangelií narodil do velmi chudých poměrů v **Betlémě** neprovdané dívce jménem **Marie**, která se posléze vdala za **Josefa** z Nazareta. Zde historie končí a musí nastoupit teologie.

A z teologického hlediska nechtějí vánoční texty vyznat nic menšího, než že Ježíš pochází z nebe a jeho Otcem je Bůh. Zároveň ale tím, že se Ježíš narodil do těch nejnuznějších poměrů, se chce říct, že Bůh přijal lidství se vším všudy za své, včetně toho chlívku, v němž se narodil. Takový menší mindfuck pro ty, kdo očekávali, že se Boží Syn narodí v královském paláci. A také se jedná o mindfuck pro všechny askety, kteří jsou ještě dnes schopní tvrdit, že Bůh má rád na člověku jen to duchovní, ale tělesné naopak nenávidí, protože tělo nás svádí k hříchu. Takže je hřích si užívat jídlo, pít a sex. Přátelé, tak takhle ne! Ježíš rád jedl a pil. O jeho sexuálním životě sice nic nevíme, ale i on byl sexuální bytostí – měl mužské pohlavní orgány. Prděl, krkal, vylučoval, měl erekci. Proč to tu píšeš? Protože bych rád, aby se jednou provždy vědělo, že Bůh na našem těle neshledává nic nečistého, nechutného nebo hříšného. Howgh. A ano, myslím tím i dámy. Ježíš byl sice muž, takže sám neměl zkušenost s touto genderovou rolí ani s menstruací, porodem atd., ale to přece ani nemusel! Za prvé se narodil skrze ženu, která tyto zkušenosti měla. A za druhé v něm Bůh přijal lidství se vším všudy i s jeho oběma verzemi.

Posuňme se časově o kousek dál. Sám Ježíš vnímal Boha jako svého Otce. Když se ve 12 letech ztratil v Jeruzalémě, tak ho jeho rodiče našli v chrámu. Samozřejmě se ho vyptávali, proč se jim ztratil, aniž by dal vědět, kde je. Tvrdil, že je v domě svého Otce. A naopak se divil, že se jeho rodiče diví. Zajímalo by mě, jak se Josef v tu chvíli tvářil... No nic. Z evangelií, která se nedostala do Bible, se dozvídáme, že v dětství byl Ježíš na Josefa pěkně drzý spratek. Ježíš i v dospělosti o Bohu mluvil jako o svém Otci, což neskutečně vytáčelo farizeje, protože to vnímali jako rouhání – urážku Boha. Farizejové byla v Ježíšově době skupina zbožných židů, kteří úpěnlivě dbali na dodržování Božích přikázání. Problém byl, že někteří k tomu Boha už moc nepotřebovali. Takových bychom našli mezi křesťany spoustu i dnes. Pro farizeje se jednalo o rouhání, protože přece Bůh nemůže mít lidského syna. Za prvé by se tím ponížil, což nejde, když

je zcela vyvýšený nad všechno stvoření. A za druhé by to znamenalo, že by existoval ještě jeden bůh, a to nejde, když věříme jen v jednoho. Tudíž všechno špatně. To ovšem Ježíše neodradilo od toho, aby ve svých modlitbách přestal Boha oslovovat „Otče“. V češtině to zní strašně přísně. Málokdo asi dneska říká svým rodičům matko/otče. Tímto překladem se zřejmě chce vyjádřit úcta. Nevím, jak vy, ale já si pod slovem otec představím přísného, netečného rodiče, kterého se spíš bojím. Nebo dokonce fotra, co nejde pro výsměch nebo ránu daleko. Ježíš Boha oslovoval v aramejštině *Abba* (neplést se skandinávskou skupinou), což se dá přeložit spíš jako „táto, tatínku“. Ježíš tímto něžným a familiárním oslovením chtěl vyjádřit, jaký lze mít k Bohu vztah. Jako k milujícímu rodiči, kterého mám rád, vážím si ho, můžu za ním přijít a svěřit se mu s jakýmkoliv problémem, protože mě čeká obejmutí, vyslechnutí, pomoc a pochopení. Dokonce Ježíš takto oslovovat Boha učí i své učedníky, tudíž i nás, protože když je Ježíš Boží Syn, tak jsme díky tomu i my všichni Božími dětmi. Ano, dokonce i vy. Dokonce i lidi, které fakt nemáte rádi a jsou vám nesmírně nesympatiční. Co se dá dělat.

No a teď k tomu druhému Ježíšovu otci – Josefovi. Byl to úplně obyčejný chlápek pocházející z malého města Nazaret v Galileji, ale rodinné kořeny měl v Betlémě, protože podle Ježíšova rodokmenu pocházel z Davidova rodu. Mimochodem, jak jsem na začátku psal, že Ježíšův rodokmen sahá u Matouše k Abrahamovi a u Lukáše až k Adamovi, tak to není tak úplně pravda. Není to Ježíšův rodokmen, ale Josefův, který si Ježíše osvojil. Ups. Každopádně Josef byl zasnoubený s Marií, se kterou se chtěl rozejít, protože byla těhotná s někým jiným. Podle Matoušova evangelia mu to ale ve snu rozmluvil anděl. Takže si Marii nakonec vzal a Ježíše přijal jako svého syna. Dal mu rodinu, zázemí, bezpečí, výchovu. Tím, že Ježíše přijal za vlastního, riskoval hanbu u něj na vsi v Nazaretě, protože si o něm všichni mohli říkat, že je to paroháč. Ve skutečnosti byl velký frajer, protože reálně zachránil Marii před ukamenováním, které jí

hrozilo za cizoložství. V Lukášově evangeliu se naopak o jeho pochybách vůbec nemluví. Dokonce v té epizodě, kdy se Ježíš ztratil v Jeruzalémě, je Josef označen za Ježíšova otce, stejně jako Bůh. Zřejmě se početí z Ducha svatého a Josefovo otcovství nevylučovaly. Ono i to Mariino panenství bylo spíš vnímáno sociálně než biologicky. Zkrátka to byla neprovdaná dívka.

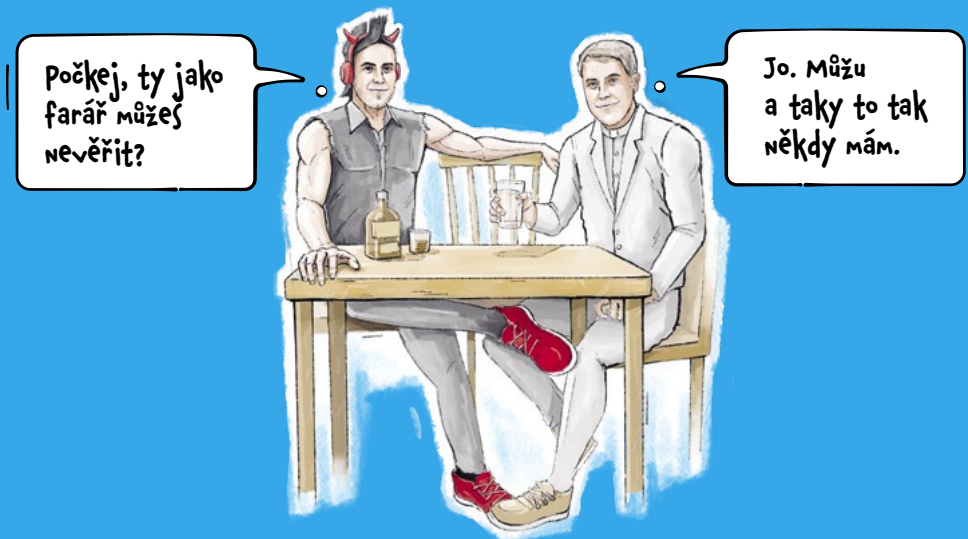
Ještě se o Josefovi ví dalších pár informací. Například že byl tesař a tohle řemeslo předal Ježíšovi. A pak, že Josef s Marií měli ještě další děti, Ježíšovy bratry a sestry. Existují křesťanské tradice, které tvrdí, že Marie byla věčnou pannou. Tam, kde se v Bibli mluví o Ježíšových bratrech a sestrách, je překládají jako bratranci a sestřenice. Nám se tomu moc věřit nechce. Jak říká postava zapomenutého Ježíšova učedníka Rufuse ve filmu *Dogma* od Kevina Smithe: „Myslet si, že na to dva lidi po svatbě nevlítnou, je těžce naivní.“

Každopádně **hlavní myšlenkou** tohoto dvojího otcovství je, že Ježíš má nebeský původ – pochází od Boha – a že Bůh přijal lidství za své se vším všudy. Opakuji, se vším všudy, co k lidství patří! Každý člověk je Božím dítětem, pokud chce.

**Video o tomhle tématu
najdeš tady:**

Musím věřit úplně všemu?

K: Ahoj.

M: Nazdár.

K: Napsal jsi mi, že se chceš sejit a probrat nějaké věci o víře. Jak se vlastně teď máš?

M: Dobře, díky. Jo, napsal. Teď jsem poslední dobou řešil nějaký osobní věci. A víš, co... Já byl vždycky takovej provokatér, ze všeho jsem si dělal srandu a teď... a teď nějak víc přemýšlím nad smyslem života a tak. Něco je se mnou prostě jinak.

K: Jasný, rád si s tebou pokecám. Co bys chtěl probírat?

M: Mě by asi nejvíc zajímalo, jak je to s tím Ježíšem.

K: Tak jo. Můžeme. Ale nejdřív tomu dáme nějaký rámeček. Co ty na to?

M: Rámeček? Co tím myslíš?

K: Dáme si tři pravidla.

M: Pravidla? Při povídání? Seš snad nějaký učitel?

K: Jo, jsem a taky ještě dělám další věci... Hele, tak ta pravidla: Můžeš se ptát na cokoliv. Žádná otázka není blbá. Nechci žádný urážky a nadávky. A co ti tu řeknu, je můj osobní pohled, žádná oficiální církevní dogmatika. Souhlasíš?

M: Jo. Myslel jsem si, že to bude horší.

K: Super.

M: Tak začnem... Ty seš teda farář, tak to musíš věřit v Boha na 100 %?

K: To víš že jo...

M: Co?

K: Ne, fakt nevěřím na 100 %. Neznám snad nikoho takového, je ale pravda, že se pohybují ve specifický skupině. Na 100 % snad věří jen nějakí fanatici. A to pak podle mě už není víra, ale do sebe zahleděná sebejistota. K víře patří to, že prostě nevíš, a proto věříš.

M: A k čemu pak taková víra je? Mně by se hodilo vědět, jak to je.

K: No to je na tom právě to blbý. Já prostě nevím, jestli Bůh je, jestli tady Ježíš na týhle zemi před dvěma tisíci lety chodil a jestli to není všechno jen jedna velká lež. Ale... ale tak nějak mi to křesťanství dává smysl. Nebo teda to křesťanství, jak já si ho vykládám. Není to teda nějaký můj originální výklad, spíš jsem v nějaký tradici. V takový tradici, ve který můžu pochybovat a nikdo mě kvůli tomu hned nebude označovat za špatnýho křesťana. Pak jsou tady takoví křesťani, kteří věří na 100 %. Pořád citují biblický verše, modlí se tak nahlas, že z toho Bohu určitě zvoní v uších, a Bůh v jejich životě dokáže OPRAVDU všechno.

M: Fakt jo?

K: Jo. A já jim tu jistotu přeju, ale pro mě tohle fakt není. Podle mě tohle už prostě není víra. Když si člověk myslí, že ví, tak už pak nemusí věřit. A navíc se k tomu ještě přidá, že Bůh je se mnou, a proto se mi daří. A když se dařit přestane, tak jsem ho něčím naštvál a on mě opustil? Tohle fakt ne! Víra v sobě právě nese nejistotu. Já se taky někdy cítím Bohem opuštěný. Někdy

mě prostě neslyší. A já neslyším jeho. A nemyslím si, že je to tím, že prostě málo čtu Bibli a málo chodím do kostela... Víra není o výkonu. V mém životě může být Bůh prostě hodně, hodně daleko. Tak daleko, že o něm vůbec nevím. Zvlášť když se ledacos sere. A to se pak ta jistota víry blíží 0 %.

M: Počkej, ty jako farář můžeš nevěřit?

K: Jo. Můžu a taky to tak někdy mám.

M: A proč se k tomu teda vracíš? Proč se na toho Boha nevykašleš?

K: Hele, já nevím. Možná jsme si na sebe už zvykli, možná je nám spolu fajn a někdy si prostě nerozumíme. Ale to neznamená, že se na něj mám vykašlat. Víš, pro mě je Bůh živoucí osoba. Někdo, s kým žiju. Spíš takovej spolubydlící než nějaký koncept, který je prostě na škále Ano-Ne.

M: Hm... A nechtěl ses od něj někdy odstěhovat?

K: To víš, že jo. Někdy je ten vztah intenzivnější a někdy míň, ale to do víry patří. Horší je, že když seš farář, tak od tebe někteří lidi vyloženě očekávají, že máš přímou linku do nebe, že to máš s Bohem v pohodě a že to u něj zařídíš.

M: No jasný! Pomodli se, aby bylo dneska venku hezký počasí, až půjdu domů.

K: Víš co?

M: 😊

K: Chápu. Já nejsem žádný šaman, co by vládl záhadnou silou. Ani jím nechci být. Někdy se ale kvůli tomu v tom svém farářování cítím bezmocnej. Lidi očekávají, že ta tvoje modlitba bude silnější, a ty zrovna v tu chvíli třeba pochybuješ, jestli tam vůbec někdo poslouchá. Ale uděláš to pro ně. To jo. Ale nebeskou magii fakt neprovozují. Rituály nám farářům fakt jdou a to někdy stačí.

M: Hele, dík. Nějak ses rozkecal o farářování. To je fajn, ale mě by spíš zajímalo, jestli teda s tebou Bůh mluví. Protože se mnou se nikdy určitě nebavil.

K: Hele, já zase nevím. Rád bych ti řekl, že jo, že tu jistotu mám. Nebo bych ti mohl dát takovou tu hezkou křesťanskou odpověď, že Bůh se mnou rozmlouvá

Tvoje máma
je bohorodička!

Ježíšova máma

Ježíšovy dva fotříky bychom měli. Teď něco k jeho milované mamince. Co my víme, tak měl pouze jednu. Nuda... Ale zase ho porodila, když byla panna. To je jiné kafe!

Ježíšova matka, známá jako Panna Marie, Bohorodička, manželka Josefa z Nazareta a matka Ježíšových bratrů a sester. Ano, bratrů a sester. Dovolujeme si to tvrdit, protože nevěříme, že Marie byla pannou navěky věků, kámen. Podle Matoušova evangelia spolu Marie s Josefem nežili, dokud neporodila Ježíše. Což znamená, že spolu poté žili jako manželé a měli spolu další děti. Nic o tom, že by Josef měl děti z nějakého předchozího manželství, se v Bibli ani náznakem nepíše. Za to se výslovně píše o jeho bratrech a sestřích. O bratrech dokonce jmenovitě – Jakub, Josef, Šimon a Juda. Jména sester neznáme, protože patriarchát. Sorryjako. Existuje tradice, která říká, že to byli bratrance a sestřenice, protože řecké slovo *adelphos* se při zapojení hodně velké fantazie nemusí překládat jako bratr, ale jako bratranec. Nicméně doslova to slovo znamená „z jednoho lůna“ a to bratranec fakt není. Takže ba-dum-tss, Ježíš měl sourozence, jejichž vlastní rodiče byli Marie a Josef. Když už jsme u nabourávání mariánských dogmat, tak my nevěříme ani na Mariino neposkvrněné početí. Resp. nevěříme na to, že Mariini rodiče Marii počali bez hříchu. Za prvé se o Mariiných rodičích a jejich sexu nikde v Bibli nic nepíše a my neuznáváme jakékoliv mimobiblické legendy jako směrodatné pro naši víru. Za druhé nevěříme v důvod, proč toto dogma vzniklo. Logikou dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie je představa, že sex a tělo jsou hříšné. A Boží Syn přece nemohl přijít na svět skrze hříšné Mariino tělo. Proto toto dogma říká, že Mariini rodiče svou dceru počali bez hříchu. (Fakt by mě zajímalo, jak se to dělá?) Tudíž Marie sama byla bez hříchu

a mohla tak porodit Božího Syna. Jenže podle Bible sex není hříšný ani tělo není hříšné. Sexem se dá hřešit, pokud třeba není konsenzuální. Tělem se dá hřešit všelijak. Třeba násilím. Ale tělo a sex samy o sobě nejsou hříšné. Bůh stvořil člověka v těle a už na prvních stranách Bible žehná sexu. Navíc, kdyby se Ježíš narodil bezhříšné Marii, tak by nepřijal lidství se vším všudy a jeho oběť za lidský hřích by nedávala smysl. Naopak, Bůh skrze Marii přijal lidství zcela naplno. Stal se člověkem, Ježíšem, který jako Boží Syn vzal naše hříšné lidství na kříž, kde zemřel a s ním i náš hřích. Třetího dne vstal z mrtvých do naprosto nového života bez hříchu. Díky němu je nám náš hřích odpuštěn a nový život u Boha čeká i na nás. Marie nebyla Wonder Woman, ale byla obyčejná žena s neobyčejným úkolem. Byla bohorodička, manželka tesaře, matka několika dětí.

Z evangelia podle Matouše a Lukáše o ní víme, že když ještě byla neprovdanou, leč zasnoubenou dívkou, anděl jí oznámil, že počne syna z Ducha svatého. Mohlo jí tedy být něco mezi 13–17 lety. Než se začnete pohoršovat, tehdy to bylo zcela běžné po celém světě. Početí z Ducha svatého není biologický popis Mariina oplodnění, ale náboženské vyznání, že její syn má nebeský původ – jeho Otcem je Bůh. Tuto informaci bez protestů a odmítání přijala jako svůj úděl a úkol. Divila se sice, proč zrovna ona a jak je to možné, když nemá manžela, ale šla do toho. Smekáme, protože to vyžadovalo obrovskou odvahu. Tehdy jí za nemanželské dítě hrozilo reálně ukamenování. Udělat v tak mladém věku tak odvážné rozhodnutí, že budu mít dítě s Bohem (rouhání!!!) a ještě navzdory prudérní společnosti, je vážně krutopřísné. Slovy klasika: „To musela být ženská!“ Zde musím ještě jednou složit poklonu i Josefovi, že si Marii i s outěžkem vzal a dítě přijal za své. Za to mají oba dva náš neskonale obdiv. Jinak se evangelia v okolnostech Ježíšova početí, Mariina těhotenství i porodu značně liší. U Matouše mluví anděl s Josefem, u Lukáše s Marií. U Matouše Marie rodí v domě, u Lukáše v chlévku. U Matouše se přichází čerstvě narozenému

Mesiáší poklonit tři mágové z Východu a přinášejí velice hodnotné dary. U Lukáše se přicházejí poklonit pastýři s holým...ma rukama.

Každopádně vychovávat Božího Syna určitě nebylo jednoduché, což naznačuje příběh o tom, jak se Ježíš ve 12 letech ztratil v Jeruzalémě. Ten strach, který musela Marie prožít, je těžko představitelný. Nemluvě o zpracování Ježíšovy reakce: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ (Lukáš 2,49) Podobných divno-epizod musela Marie s Ježíšem zažít víc. Ani v době, kdy už byl Ježíš dospělý chlap, nebyl jejich vztah úplně hladký. Když spolu byli na svatbě v Káni a Marie ho vyzvala, aby něco udělal s nedostatkem vína, Ježíš ji v podstatě na první dobrou odpálkoval. Ještě nechtěl lidem odhalit, kým je a o co mu jde. Jenže Marie jako každá správná matka se odpálkovat nenechala a k proměně vody ve víno ho v podstatě dotlačila. Kdy, když ne teď? Jak dlouho chceš jako čekat, Ježíši? Koukej zvednout ten svůj božskej zadek a pomoz těm lidem! Hustomatka. Skutečně. Protože nedostatek vína na svatbě byl fakt průšvih. Ženichův průšvih. On měl obstarat dostatek vína na celou svatbu. Pokud by tak neučinil, rodiče nevěsty měli právo svatbu zrušit. Ježíš tak tím zázrakem zachránil jedno manželství, sotva začalo. Ale na čím popud? Marii! Ona ho vyzvala, aby se konečně stal tím, kým se narodil – Božím Synem!

Zároveň ale způsob, jakým jako Boží Syn působil, se jí moc nelíbil. Když už měl Ježíš pár kázání a zázraků za sebou, tak si pro něj Marie došla i s celou rodinou, aby ho uklidili domů, protože si mysleli, že se zbláznil. Naprosto ji chápu, protože o něj musela mít obrovský strach. Ježíš se choval jinak, provokoval, poutal pozornost, narušoval tradice a pořádky, takže mu reálně hrozilo, že ho zabijí. Jenže už to nešlo vzít zpátky. Ježíš už naplňoval svůj úkol. Už nemohl zpátky domů schovat se za maminčinu svatozář. Proto když Ježíšovi oznámili, že si pro něj přišla máma, tak ji odpálkoval slovy: „Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.“ (Marek 3,35) Těmito slovy celkem dost relativizoval rodinné vztahy. Všechny ty řeči, že krev není voda, před Ježíšem ztrácí

smysl. Mezi rodiči a dětmi totiž není nejdůležitější pokrevní pouto, ale vzájemná láska a úcta. Hlavní myšlenka, kterou si můžeme ze vztahu Ježíše a Marie vzít, je, že i když si často rodiče a děti nerozumí a lezou si na nervy, musí mezi nimi panovat vzájemná úcta a láska. Jinak se jejich vztah navzdory pokrevnímu poutu rozpadá. Bohužel. Když mezi nimi není láska a úcta, pokrevní pouto jejich vztah neudrží.

To ovšem nebyl Mariin a Ježíšův případ. Láska mezi nimi určitě panovala. Ježíš svou matku nakonec v Káni poslechl. Marie nakonec respektovala Ježíšovu činnost, navzdory tomu, že ji někdy nechápala a že se o Ježíše nesmírně bála. Navzdory strachu a bolesti doprovodila svého syna až ke kříži. Byla s ním až do smrti. Byla u jeho pohřbu. Musela vytrpět obrovskou bolest, kdy jí před očima zemřel její prvorozený syn, kterého přivedla na svět za podivuhodných okolností a určitě si pro něj představovala jinou budoucnost. Ačkoliv se k Marii nemodlíme a nepotřebujeme k našemu životu víry mariánská dogmata, má u nás Marie obrovský respekt.

Ještě bych k ní rád dodal dvě zajímavosti. Podle evangelií byla u Ježíšovy popravy a u jeho pohřbu. Ale u jeho vzkříšení nebyla. V žádné scéně po vzkříšení se Marie v žádném evangeliu nevyskytuje. Zvláštní. Proč? Přitom setkání s matkou, která ho doprovodila na smrt, by byla zcela pochopitelná a literárně silná. Ale v evangeliích nic takového nemáme. Pouze ve *Skutcích apoštolů* je jedna malá zmínka, že se Marie, matka Ježíšova, s ostatními učedníky modlí v nějakém domě. Druhá zajímavost není ani tolik zajímavost, jako spíše osobní úvaha. Ježíš po celou dobu své činnosti kázal o lásce k Bohu, k bližnímu a sobě samému jako o nejdůležitějším, co v životě člověk může praktikovat. Sám podle tohoto přikázání žil i zemřel. Mám za to, že lví podíl na tomto Ježíšově učení má právě Marie. Žena, která ho nosila a porodila navzdory nebezpečí, žena, co ho vychovávala, bděla nad ním, pečovala o něj s maximální láskou, o níž pak

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Boží týpek .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.